Molnár Réka

Cukor

Vattacukron lépkedem, bíborszín ég alatt, mélyfekete csillagok között – alapállásom ez, mit Te teremtesz bennem, megkettőzött világunk oly könnyen illanó. Áttetsző, óvatos karjaimmal szabadságot simítok a szanaszét ringó és ragacsos cukornyalábok közé, de minduntalan beléjük gabalyodom: bőröm alá kúsznak és kristályt növesztenek – nem szabadulhatom, nem eresztesz.

Olyan vagy, mint a cukor, csak éterből való, néha kételkedem valóságosságodban, ilyenkor megkóstollak és ízlelgetlek, elég édes vagy-e, barna vagy-e vagy fehér, nyírfa-e tán nád? Küllemed nem érdekel, vattaságod álca csupán kicsapongó univerzumomban.

És lám, illatos vagyok én is, mint a gőzölgő karamell, együtt lélegzem Veled, édességed métely pára alkotta bőrömön. Lenyúználak magamról, de ragacsos vagy, megkaparlak és vérzel rajtam. Minduntalan fájsz. Viselni kényszerüllek hát, mint tüzes, skarlátszín köpönyeget, arcom beléd rejtve el…

Aztán mélykék tóba merítkezem, oldani vágyom minden cukor-kívánta, soha el nem követett erénytelenséget. Könnyeimet sziruppá issza öntermészeted, s e sötét melasz örök kapocs hattyúszárnyú időtlenségünkön. Tenyerembe foglak és eleresztelek: apró, édes kristályaid még csillogtatják kicsit a bíborszín eget. Csak egy sóhaj, semmi több, mit hiányod végett utánad engedek.